

Hồi Thứ Mười Bốn

Huỳnh Thúc Dương năm nẻo phục binh, Tôn Bá Linh một cờ phá phép

Nói về Lý Tòng thua chạy về trường là: "Cháu ôi! Không xong rồi, bị người ta đánh gần chết đây này! Thấy ra cho mau mà coi". Tôn Tấn ngó thấy mặt mày sưng vù, đầu tích rất nặng hỏi rằng: "Vì sao mào để cho người đánh thân thể như vậy?". Lý Tòng bèn đem liệng chùy đánh nhằm đạo nhơn, rồi rượt theo nó, không đề phòng, bị nó đánh một cục đá, mà thuật lại cho Tôn Tấn nghe. Tôn Tấn nói: "Không hề chi". Bèn kêu: "Khoái Văn Thông, cháu hãy ra đây bác biểu". (vì sao mà Tôn Tấn kêu Văn Thông bằng cháu, vì Văn Thông là học trò của Mao Toại, còn Tôn Tấn cùng Mao Toại kết làm anh em bạn nên xưng là bác cháu) Tôn Tấn dạy rằng: "Cháu mau vào lấy một hờn linh đơn, hòa với nước mà thoa cho Lý Tòng. Văn Thông vân mạng, lấy thuốc thoa nơi dấu sưng, tức thì tiêu hết như cũ; Lý Tòng tạ ơn lui ra, Tôn Tấn thấy Lý Tòng bị thua, trong lòng buồn bực chẳng vui, với Tôn Tấn là vị bác tiên tri, há đi chẳng biết Huỳnh Thúc Dương xuống núi hay sao? Nguyên vì năm nạn chưa mãn, nạn thứ nhứt là chặt chân, nạn thứ nhì là Bàng Quyên dùng binh đầu thất tiên, nạn thứ ba là Liệt tịch trận, ấy là số mạng Tôn Tấn phải chịu lấy mấy nạn đó, cho nên chẳng dám trái trời.

Nói về Thủy Hoàng ở nơi bửu trường, bày yến cùng Châu Huệ Trân ăn mừng, ngày thứ Vương Tiễn vào ra mắt tâu rằng: "Bệnh tôi đã lành nay xin ra đối trận, quyết bắt Tôn Tấn trả thù một gậy ngày trước". Chưa dứt lời, Thúc Dương bước ra cản rằng: "Điện tây hầu chẳng cần ra trận làm chi, tôi xuống núi chưa lập đăng công gì, hôm nay xin ra mắt bắt thằng Cụt đăng giao cho Điện tây hầu, chém tha mặc tình liệu định". Vương Tiễn vội vàng xưng tạ rằng: "May nhờ phép lực tổ sư, mà trả thế cái thù một gậy cho tôi, thì ơn ấy chẳng dám quên". Thủy Hoàng mừng thầm hỏi rằng: "Chơn nhơn ra trận muốn dùng bao nhiêu người ngựa? ". Huỳnh Thúc Dương nói: "Binh đủ ba ngàn mới dùng bao nhiêu ngựa?". Huỳnh Thúc Dương nói: "Binh đủ ba ngàn mới dùng?". Thủy Hoàng truyền chỉ chọn ba ngàn binh, giao cho Huỳnh chơn nhơn điều khiển, Thúc Dương lãnh chỉ ra trường, nói với Nguyên Soái rằng: "Xin Nguyên soái hãy dẫn năm trăm binh mai phục phía đông, còn điện tây hầu lãnh năm trăm binh mai phục phía tây, Triệu tướng quân, lãnh năm trăm binh mai phục phía bắc, kim quân sư, lãnh năm trăm giữa trung ương mai phục, nay tôi quyết cùng

Tôn Tần giao chiến, nếu mà thắng đặng, thì chúng tôi kéo binh phá vào đại dinh của nó, còn như thua thì ắt nó rượt theo, chúng tướng cũng đánh vào dinh nó, làm cho nó đầu đuôi không tiếp ứng đặng, ắt là một trận phá đặng thành công". Kim Tư Lăng, Chương Hàng, Vương Tiễn, Triệu Cao và Vương Bôn đều lãnh lệnh chia nhau mai phục, Huỳnh Thúc Đường từ già Thủy Hoàng rồi lãnh năm trăm người ngựa cùng Châu, Tần hai vị chơn nhơn, tay cầm trà điều trượng, ra dinh tuyên lệnh phát cờ gióng trống, nhắm dinh Yên kêu lớn rằng: "Quân bây vào báo nói: Có quân sư nước Tần, thỉnh ba động chơn nhơn, ở núi Dục Lâm tới đánh, hãy mời Nam quân vương ra đây ta hỏi". Quân vào phi báo. Tôn Tần nghĩ thầm rằng: "Nay nó đến đây ắt việc chẳng lành, nếu lành thì không đến, vậy mình phải đề phòng hay hơn". Nghĩ rồi mình rút binh tiến sai Tôn Yên, Lý Tông, Triễn Năng, Triễn Lực, Triễn Thắng, lãnh binh ra dinh năm dặm, mai phục bốn phía, hễ nghe tiếng sấm nổ làm hiệu, nhắm trong dinh đánh vào. Vậy khốn binh Tần, giết cho nó chẳng còn manh giáp. Chúng tướng vân kế chia nhau: "Cháu hãy lãnh bùa này, ra khỏi dinh năm dặm lên chỗ gò cao, hễ bên dinh Tần lập bày đội ngũ, thì chúa hãy đốt đạo phù này, nghe giữa thình không tiếng sấm nổ lên thì chạy về dinh". Văn Thông lãnh mạng lui ra, Tôn Tần bước ra xuống thanh sa trướng sửa áo thanh bào, cột dây tư điều, cầm gậy thót lên lưng trâu, dẫn Mã Trân, Giải Tính cùng tám vị môn đồ, trăm năm gia tướng, phát pháo mở hoặc cửa dinh, lúc ấy Huỳnh Thúc Đường nghe pháo nổ, ngược mặt xem, thấy hai cây cờ dẫn tiên kỳ rẽ làm hai bên, ở giữa một đội quân binh, tám viên đại tướng ra khỏi dinh phân đứng hai hàng, người hùng phong vũ vũ, đội mũ mặc giáp, kẻ đỏ người xanh, kẻ tía người vàng, mười phần nghiêm chỉnh, rồi nghe một tiếng pháo nổ, ở sau một cây cờ trắng, có ba chữ vàng: Nam quân vương, dưới cờ lộ ra một con bàn đốc thanh ngư, ngồi một người tiên nhơn rõ ràng là Tôn Tần chẳng sai, Huỳnh Thúc Đường coi rồi nghĩ thầm rằng: "Hèn chi thằng Cụt tiếng vang thiên hạ, quả thiệt điều binh có phép, cũng chúng chẳng đồng". Bèn lấy cây trà điều trượng chỉ lên rằng: "Thằng cụt, mi chạy đi đâu, ta chờ đây đã lâu, sao chẳng xuống trâu là lạy ta?". Tôn Tần cười rằng: "Sư thúc đã đến đây, tôi không hay biết chẳng làm đặng trọn lễ, cầu xin miễn chấp". Thúc Đường nói: "Thằng khốn kiếp, người đồn người nhiều điều xảo trá, hôm nay thiệt không sai, ta ở trước dinh khiêu chiến, có lẽ nào quân nhơn không báo cho người hay rằng: Có ta đến kêu đánh sao, mà người lại dám dẫn binh tướng, điệu võ giương oai, phát pháo ra dinh, ta tưởng có khi người muốn cùng ta đối địch chẳng?"

Lại tâu với Chiêu Vương sớm nạp tờ hàng, muôn việc điều thôi, bằng có chút chi chống trả, thì người phải chết nơi trước mắt, người hãy nghĩ xét lại cho kỹ". Tôn Tần cười đáp rằng: "Sư thúc, trăm thắng, người ở núi Dục Lâm tu luyện, khổ gì mà nghe chi cái lời nói, đến nổi núi cùng ta giao chiến, lời tục bất lưu tình". Nghĩa là: "Trước trận chẳng nhượng cha, cất tay chẳng vị tình". Thúc Đường giận lắm nạt rằng: "Đồ

khốn khiếp, ai cần mi nhượng ta sao?". Nói rồi giục Mai huê lộc, hươi cây trà điều nhắm ngay đầu Tôn Tần đánh xuống, Tôn Tần hươi gậy lên đỡ, cười nói rằng: "Sư thúc, xin hãy dừng tay, vốn tôi cùng sư thúc chẳng có lỗi chi, nhân nhà tôi, cha, anh bốn mạng, đều bị Vương Tiễn sát hại, cháu tôi là Tôn yên vâng lệnh tổ mẫu nó, lên núi Thiên Thai, năn nỉ tôi xuống núi, cực chẳng đã tôi mới đến đây, thoảng như sư thúc có cái cứu cha, anh làm vậy, thì há chẳng lo mà trả sao? Nay tôi cũng không nói đến việc trả cứu Cha, miễn là xin hài cốt cha, anh đem về mai táng, rồi cùng nước Tân giải hòa, tôi sẽ trở về thiên thai, chẳng muốn lưu truyền hồng trần, lẽ thì sư thúc đem lòng thương tôi mới phải, vì thấy tôi cùng Vương Tiễn có cứu giết cha. Sư thúc đã chẳng có lòng vì cháu mà rửa oán thì chớ sao lại trở lại trước trận muốn cùng tôi giao chiến, sư thúc nghĩ đó mà coi có ai phải ai không cho biết, nếu tôi ra tay trước thì còn chi cái tình nghĩa". Thúc Đường nói: "Cái thằng khốn khiếp! Mấy lời mi nói đó, đều là những việc tư kỷ của mi mà thôi, há chẳng biết Tần Thủy Hoàng gồm sáu nước, chẳng phải tự tư khởi mình, vốn là vãn phật điệp, cùng sắc chỉ Ngọc Hoàng, nay người ỷ có ba bốn thiên thơ, gây đánh Vương Tiễn, lửa đốt Tử lăng, sao chẳng sợ ngũ lôi đánh giết, phen này ta xuống núi đây, nguyên vì có ý khuyên dứt người cho tiêu trừ tai họa, không dè người dám cả gan khua môi múa mỏ, tính lý khó dung". Nói dứt lời hươi trà điều trượng đánh xuống.

Tôn Tần hươi gậy trầm hương đánh với ba người. Thúc Đường cỡi nai huê lộc, tay cầm trà điều trượng đánh phía trước, Châu Huệ Trân múa liên huê kiếm đánh ngang hông, còn Tần mãnh cầm lang nha bổng, ở sau đánh tới, ba tên đạo nhơn liều chết phủ vây Tôn Tần, Tôn Tần quả thiệt võ nghệ tinh thông, nào có lo sợ, hươi múa cây gậy, đỡ cây trà điều, đánh lang nha bổng, hất liên huê hiểm, trên dưới qua lại mau lẹ dường như tên, gió bay không lọt, mưa tuôn chẳng thấu, gậy múa lăng xăng, xem như rồng lộn, đánh riết ba tên đạo nhơn gần đỡ không kịp, coi bộ gần thua, Huệ Trân bèn lấy hồ lô vut ra vài cái, lửa cháy rần rần, Tần Mãnh thì lấy đá ngũ quang, nhắm ngay Tôn Tần liệng tới. Thúc Đường xem thấy rất mừng, cầm cây trà điều trượng miệng niệm chơn ngôn, tức trà điều trượng biến ra con rồng, bay bổng trên Tôn Tần thấy ba tên đạo nhơn đều phép thuật thì mỉm cười mà rằng: "Đồ yêu đạo cây có phép mọn, sao dám khi ta, nếu chộc cho ta giận, ắt ba đứa bây thác hết chẳng còn, song ta là người xuất gia tu hành, lấy lòng từ bi làm gốc, chẳng nỡ sát hại, chi bằng làm cho nó biết rằng talợi hại thì thôi". Nghĩ rồi lấy cổ vàng phát lên ba cái, nạt rằng: "Đồ tà thuật, sao không trở lại còn đời chừnghào". Tức thì ngọn lửa liền cháy lại ào ào, đốt cái hồ lô, còn đá ngũ quang trở lại đánh Tần Mãnh, mặt núi sừng vù, rồng kia nhắm Thúc Đường bay lại, làm cho ba tên đạo nhơn thất kinh, hồn phách đều bay, vội vàng dẫn năm trăm ngàn binh, nhắm dinh Tần chạy tuốt, Tôn Tần lấy gậy hươi sau lưng một cái, tám vị học trò người ngựa đều xao động, ngó thấy ba

tên đạo nhơn thua chạy, thấy mình rượt theo, liền ngực ngựa rần rần, rượt giết binh mã.

Nói về Chương Hàng, Vương Tiễn, Triệu Cao, Kim Tử Lăng, Vương Bôn, năm viên tướng Tấn, dẫn hai ngàn năm trăm binh mã mai phục bốn phía, ngó thấy Huỳnh Thúc Dương thua chạy, Tôn Tấn rượt theo, dinh trại bỏ trống, đều kéo binh phát cờ la hét, đánh vào dinh yên, xem thấy dinh Yên chẳng xa, đốc quân rượt tới, rượt chừng nào càng xa chừng nấy, chúng tướng đà mỏi mệt, thấy tòa dinh ở trước mặt, cách chừng một lần tên, mà chạy hoài không tới, Vương Tiễn thất kinh hỏi: "Bọn ta trúng kế Tôn Tấn rồi". Kim Tử Lăng nói: "Quả thiệt không sai, vậy trở lại cho mau, kéo lùi gian kế nó". Chúng tướng nghe nói, liền truyền lệnh thối binh, nguyên lai binh đi đây, là quán ngày trước bị Tôn Tấn giết còn sót lại đó, nên nghe nói trúng kế Tôn Tấn, thì hãi kinh bỏ chạy.

Lúc ấy, Khoái Văn Thông đang ở trên gò cao, thấy binh Tấn vào nơi trọng địa, liền đốt lệnh phù, tức thì giữa thình hơng nổ ba tiếng sấm, rung động núi non, chúng tướng hãi kinh, ngược mặt lên xem, nói với Vương Tiễn rằng: "Mặt trời tỏ sáng, mây gió cũng không, vì sao lại có sấm sét nổ vang? ". Triệu Cao nói: "Không phải sấm sét đâu, có khi trống của trời đánh, nên nghe vang như vậy". Nói về những tướng bên yên, nghe tiếng sấm nổ liền nổi trống chiêng, phát cờ la hét, áp tới phủ vây.

Lúc ấy chúng tướng bên Tấn, nghe súng nổ rồi, thấy bốn phương tám hướng, đều có binh Yên, dường như lở núi đổ sông; rần rần kéo tới, chúng tướng cả kinh thất sắc, có đầu dám cự, rủ nhau chạy hết. Tôn Yên, Lý Tông rượt tới, cả giết một trận, hai ngàn năm trăm binh chết hơn tám phần, bọn Chương Hàng ra sức chết đánh phá trùng vây. Tôn Yên cùng chúng tướng ở sau rượt tới, bọn Chương Hàng chạy thẳng bao xa, ngược mặt xem thấy một tòa dinh bàn, Vương Tiễn hỏi: "Chẳng biết dinh nào đó vậy? Chương Hàng nói: Ấy là dinh của Tôn Tấn, vì làm sao mà đóng ở chỗ này? Xem thấy trước cửa viên môn, đao thương chom chồm, gươm giáo như rừng, chẳng dám chạy tới trước, bèn quày ngựa nhắm phía đông bỏ chạy, đang chạy xảy thấy trước mặt có một tòa dinh, Vương Tiễn hỏi Tử Lăng rằng: "Phía đông chẳng biết ai mà đóng dinh chỗ này?". Tử Lăng nói: "Cũng là dinh của Tôn Tấn đó". Chương Hàng nói: "Thôi rồi, có dinh Tôn Tấn đón đường, làm sao mà điặng?". Liền quày ngựa đi qua phía bắc.

Nói về Tôn Tấn dùng phép độn giáp, phủ vây tướng Tấn làm cho Huỳnh, Châu, Tấn ba tên đạo nhơn cả thua trốn chạy, rồi dẫn tám học trò cùng năm trăm nhân mã đón đánh binh Tấn.

Nói về Chương Hàng, Triệu Cao, Kim Tử Lăng, Vương Tiễn và Vương Bôn, thâu góp binh tàn, nhắm về phía bắc trốn chạy, bỗng thấy trước mặt bụi bay mù mịt, bọn Chương Hàng không rõ binh mã xứ nào, xa xa xem thấy một cây cờ lớn, có đề ba chữ Nam quận vương, dưới cờ lộ ra một người đạo nhân, cầm gậy cỡi trâu, đâu kia đi lại, thì hải kinh nói: "Không xong, quả thật Tôn Tẫn đến rồi". Chúng run rẩy lập cập, Tử Lăng nói: "Các người đều là người vô dụng hết, đã trúng nguy kế Tôn Tẫn rồi, bốn phương tám hướng đều là dinh trại của nó, vậy bọn ta ở giữa chốn này, đánh thì cũng chết, không đánh cũng chết, chi bằng đánh nhau ra thì chết cho rạng danh, họa may thoát khỏi được chăng?". Tôn Yên rượt tới, Tôn Tẫn đốc chúng tướng phủ vây năm viên tướng Tẫn rất gấp.